

Haar gelaat....
 Hoe, vroeg hij zich voor de zooveelste maal af, hoe was het mogelijk, dat alles, wat hem destijds in dat gelaat zoo mishaaagd had, er nu als uit weggewischt was. Niets ontdekte hij meer daarin van wat hij vroeger zoo smadelijk en zoo vol onvriendelijken spot uitgemaakt had voor de bewuste trekken, die de oude vrijster zouden moeten kenmerken..... De zachte huid, zij spreidde over haar nu ietwat gevulder gelaat een blozende donzigheid, die een illusie van geur en warmte gaf, en waaronder het bloed met kracht en spanning stroomde, alsof het omhoogstuwde de lust en de overmoed en de plaagzucht, die haar de oogen uitstraalden....

Zich gestadig meer en meer in het uiterlijk en het wezen dezer vrouw verdiepende, had hij zich-zelf allengs zóó geheel in haar verschijning verloren, dat de gevoelens van spijt en zelfverwijt, de gedachten vol afgunst van zoeven, en de onbewuste zelfoverschatting tot zwijgen waren gekomen....

Hij zag slechts het gelaat van Margot,

en, vaag, in zachte omtrekken, de lijnen harer lieve gestalte....

Het rumoer zijner onbeholpen fantasieën aldus geheel verstomd zijnde, bleef in zijn gedachten alleen nog maar haar beeld. En zijn heel vaag denken aan Margot werd door geen enkele emotie van eigenliefde of zelfoverschatting gehinderd. In zijn hart was daar op eens opgestaan een stille, maar vaste blijdschap, die toch ook niet was zonder weemoed, en evenmin zonder een laatste spijtigheid om het door hem niet erlangde....

Dit was, toen hij opeens weer vóór zich zag oplichten den glimlach, dien hij dezen middag een enkele maal heel even om Margot's mond had zien zweven, en die aan haar gansche gelaat dien glans gegeven had van overgave aan een gedachte van geluk, een groote, almachtige blijdschap om de volheid eener in vervulling gegane illusie....

En in die mate was op dat oogenblik Lazare in zijn wezen veranderd, dat hij ontroerd de gedachte vond: Het is de moeder in haar....

BEGRAFENIS,

DOOR

□ H. KOCH. □

Haar vader vertelde, om haar wat af te leiden, van zijn jeugd, — ook veel van grootmoeder, en 't kind luisterde belangstellend, verlangend een oogenblik van de gedachten, die steeds op haar indrongen, bevrijd te zijn.

Wanneer haar vader even haar aandacht losliet, en zich afwendde om het beslagen coupéraampje af te veggen, greep de beklemming haar weer sterker dan ooit, en bonsde het hart haar in de keel.

Als de grootmoeder van een ander meisje

stierf, — ze herinnerde zich dit nog wel van enkele klasgenooten, — had ze het erg naar gevonden voor hen, — maar toch iets natuurlijks, want het waren toch oude menschen.

Maar nu, — nu voelde ze pas hoè vreeselijk het was als je grootmoeder stierf, en hoe vreemd en onnatuurlijk het juist leek, voor je gevoel.

In haar was het, alsof er iets gebeurd was, wat ze eigenlijk voor onmogelijk gehouden had, — iets wat op een of andere manier toch wel door eenige kracht, vanwaar ook, tegengehouden zou zijn, omdat het niet kon, niet moest, niet mócht! Hoe kon dat nu, die lieve fijne kleine stille grootmoeder voor altijd weg?